

blijven, maar ze heeft wel de wijsheid en de liefde van haar familie in pacht.

Katarakt is stevig verankerd in de echte wereld, maar brengt er tegelijk een bijgeschminkte versie van. Wie het bericht krijgt dat hij of zij blind wordt, zal daar ongetwijfeld minder sereen op reageren dan Elisabeth, die er maar een enkele keer om huilt. En ook een diepe financiële put zal minder makkelijk worden gedempt dan hier gebeurt. Toch is de reeks best ook leerrijk. Problemen en valkuilen krijgen net voldoende aandacht om de kijker een idee te geven van wat er allemaal bij het runnen van een bedrijf komt kijken.

Af en toe gebeuren bizarre dingen die gedicteerd lijken door de zoveelste plotwending. Zo staat vader Donkers van zijn sterfbed op om een bezoek af te leggen. Hoewel hij de dood in de ogen kijkt, spreekt hij met vastberaden en krachtige stem. Ook de toestand van Elisabeths ogen wordt aan de vereisten van de scènes aangepast. Op een nacht laat Ben haar in haar ceetje in een boomgaard achter, terwijl ze in de scène er net voor met een stok heeft lopen oefenen en haar hulpbehoevendheid eindelijk heeft toegegeven. Hoe komt die ooit nog thuis, dacht ik even verschrikt, maar het is natuurlijk film en niet echt. Daarom ook ondervindt Paul geen enkele hinder van de vinger die door Elisabeth in de eerste aflevering met een snoeischaar werd afgeknipt en er vervolgens weer werd aangehecht, en kan Elisabeth zonder dat ze ooit is gepromoveerd aan de universiteit als departementshoofd werken.

Dat ondanks die schoonheidsfoutjes de kijker meegesleept blijft, heeft veel te maken met de uitstekende cast. Er is niet één acteur of actrice van wie je niet blij bent wanneer hij of zij opnieuw een scène heeft. Mede dankzij de overtuigende acteerprestaties is *Katarakt* uitgegroeid tot een spannende en hartverwarmende reeks, die de kijker een beeld geeft van de werkelijkheid én hem even aan die werkelijkheid laat ontsnappen.

KRISTIEN HEMMERECHTS

Regie: Jan Matthys en Stef Desmyter • Scenario: Nathalie Haspelslagh en Geert Vermeulen • Cast: Karlijn Sileghem, Dirk Tuypens, François Beukelaers, Joke Devynck, Ludo Hoogmartens, Chris Lomme, Ides Meire, Maaïke Neuville, Els Olaerts, Jaak Van Assche, Bruno Vanden Broecke, Viv Van Dingenen, Marc Van Eeghem, Koen Van Impe • Productie: Dirk Impens (Menuet)

Linkeroever

‘Ik ben niet zo’n typisch Vlaams meisje dat tevreden is met een tweede plaats,’ briesst het hoofdpersonage van *Linkeroever*. Het zou het motto van de regisseur kunnen zijn. De eerste langspeelfilm van Pieter Van Hees getuigt van een gezonde ambitie én branie.

De regisseur heeft tot zijn 38ste moeten wachten op een kans om zijn talent te bewijzen. Hij geeft toe dat hij al zo lang op droog zaad zat, dat ‘een film kunnen draaien’ belangrijker was geworden dan al de rest. *Linkeroever* is gemaakt in het kader van de tweede reeks ‘Fait Divers’, een project van de commerciële televisiezender VTM in samenwerking met het Vlaams Audiovisueel Fonds. Het krappe budget dwong niet tot klein denken. *Linkeroever* is het eerste deel van een trilogie, die *Anatomie van Liefde en Pijn* heet. Dat klinkt erg ambitieus, maar Van Hees geeft de indruk die ambitie te kunnen waarmaken. Eindelijk nog eens een Vlaamse regisseur die hoog durft te mikken. Het tweede deel van de trilogie komt later dit jaar al in de zalen. *A dirty mind* wordt aangekondigd als een zwarte komedie met cabaretier en tv-ster Wim Helsen in de hoofdrol. *A love supreme* zou de trilogie dan afsluiten. In dat deel staat de ziel centraal, waar dat in *A dirty mind* het brein en in *Linkeroever* het lichaam zijn.

De jonge atlete Marie (Eline Kuppens) staat op de drempel van een doorbraak maar wordt door haar lichaam abrupt in de steek gelaten. De dokter is formeel: loopverbod en volledige rust tot ze hersteld is. Een lelijke val later, is Marie helemaal tot stilstand gedwongen. De kniewonde wordt steeds zwarter en een broedplaats voor zwart haar. David Cronenberg zou ongetwijfeld jaloers zijn op het beeld van lichamelijk falen.

Heel Maries leven stond in het teken van lopen en trainen. Zich laten bemoederen door een overbezorgde moeder (Sien Eggers) kwam haar goed uit. Het personage van de moeder neigt naar het karikaturale. *Linkeroever* is een opwindende film, maar niet vrij van schoonheidsfoutjes.

Ondanks haar leeftijd is Marie nog een meisje. Tijdens de noodgedwongen pauze leert ze eindelijk op eigen benen staan en wordt ze versneld vrouw. Ze verlaat het ouderlijk huis en trekt in bij Bobby (Matthias Schoenaerts), de boogschutter die haar op de atletiekpiste zo vaak gadesloeg. Bobby woont in een appartement op

Linkeroever © Caviar Films

Linkeroever in Antwerpen. Van Hees verdiepte zich zwaar in de bewogen geschiedenis van die plaats. De vele legendes en volksverhalen die aan de plek verbonden zijn, spelen een cruciale rol in het verhaal. De sinistere sfeer die er nog steeds heerst en die voortkomt uit de zichtbare botsing tussen mens en natuur, wordt door de camera knap gevat. De bedwelmende fotografie van Nicolas Karakatsanis is kil maar indringend en zeer suggestief. De beeldtaal draagt in niet geringe mate bij tot het welslagen van de film.

De openingsbeelden creëren onmiddellijk spanning. Een jonge vrouw verdwijnt in de inktzwarte duisternis van een mysterieuze modderpoel. Het lijkt wel het begin van een Japanse horrorfilm. Toch is *Linkeroever* niet de genrefilm waarvoor hij versleten wordt, zelfs al is ook de finale volledig gewijd aan de onthulling van het mysterie. Marie ontdekt een zwart gat in de kelder van Bobby's appartement en achterhaalt dat de vorige bewoonster van de flat op mysterieuze wijze is verdwenen. Niet omwille van het bovennatuurlijke element stelt het einde licht teleur en evenmin omwille van de loodzware metaforen en de nadrukkelijke symboliek van de wedergeboorte. Wel omdat je voelt dat Van Hees gaandeweg zelf zijn interesse in de thrillerelementen verliest ten voordele van de beloofde anatomie van de liefde en de pijn die elke relatie met zich meebrengt.

Meerdere – de Vlaamse film heeft er lang genoeg op moeten wachten – erg overtuigende seksscènes tonen hoe innig de band tussen Marie en Bobby aanvankelijk is, en hoe oncontroleerbaar sterk de fysieke aantrekkingskracht tussen beiden. Na die apocalyptische hoogtes wenkt het zwart gat. Marie begint aan Bobby te twijfelen. De eerste ruzies worden een feit. In een van de mooiste scènes van

de film zitten Bobby en Marie na een ruzie samen in de auto. Er wordt amper iets gezegd. Bobby merkt op dat zij niet de enige is die zich zo alleen voelt. Het is contradictoair. Enerzijds bevestigt Bobby de eenzaamheid waartoe we gedoemd zijn, alle pogingen om ons leven met iemand te delen ten spijt. Anderzijds bewijst hij met die woorden dat hij zijn vriendin op dat moment heel erg goed aanvoelt. Het zijn dergelijke intieme relationele observaties die *Linkeroever* boven de middelmaat verheffen. Op die momenten imponeren de jonge hoofdrolspelers het meest. Ze slagen erin om niet alleen hun eigen personage goed in te vullen maar ook om hun vertolkingen perfect op elkaar af te stemmen. Eline Kuppens zorgt voor het aardse en is heel lichamelijk. Matthias Schoenaerts wekt vooral met zijn ogen en stemtrillingen het mysterie op. Hun samenspel past zich aan de voortdurend veranderende sfeer van de film aan. En misschien wettigt dat nog het best enthousiasme en opwindend. Van Hees slaagt erin om het ene moment spanning te creëren en het volgende passie. Existentiële eenzaamheid of rauwe liefdespijn volgen probleemloos op een scène van wanhoop om het falen van het lichaam. Wie doet het hem in Vlaanderen na? Nu nog een manier vinden om al die stuk voor stuk geslaagde momenten tot één sterk geheel te maken en Pieter Van Hees zit gebeiteld.

NIELS RUËLL

‘Linkeroever’: regie Pieter Van Hees; met Matthias Schoenaerts, Eline Kuppens, Sien Eggers, Marilou Mermans, Frank Verduyssen; productie Caviar Films.